ΜΙΑ Ο'ΚΟΓΕΝΕΙΑ ΗΡΩΝ

ΟΙ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΑΙΟΙ

('Ιστορία γραμμένη ἀπὸ τὸν ἔγγονο τοῦ Θ. Κολοκοτρώνη, Φὸν Κολοκοτρώνη).

Α'.

Ι Κολοκοτρωναῖοι ἦσαν μιὰ οἰκογένεια ἁρματωλῶν, οἱ ὁποῖοι διακρίθηκαν, σχεδὸν ὅλοι, στοὺς ἀγῶνας τῶν ὑποδούλων 'Ελλήνων κατὰ τῶν κατακτητῶν Τούρκων καὶ ἄφησαν ἀθάνατο τὸ ὄνομά τους στὴν ἱστορία.

Ἡ οἰκογένεια αὐτὴ ἀρχίζει ἀπὸ τὸν πατέρα τοῦ Θ. Κολοκοτρώνη, τοῦ μετὰ ταῦτα ἐνδόξου στρατάρχου τῆς Πελοποννήσου.

Ὅταν ὁ Θοδωράκης, ὁ ὁποῖος ἔδειχνε ἀπὸ μικρὸ παιδὶ σπάνια γιὰ τὴν ἡλικία του ἐξυπνάδα, ἔγινε δέκα χρόνων, ὁ πατέρας του πληγώθηκε σὲ μιὰ συμπλοκὴ καὶ στραγγαλίστηκε κατόπιν μ' ἕνα μαντῆλι ἀπὸ κάποιο Τοῦρκο γιατρό, ὁ ὁποῖος προσποιήθηκε ὅτι θὰ τὸν ἐγιάτρευε.

Ἡ οἰκογένεια τῶν Κολοκοτρωναίων, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀρχηγοῦ, ἔπεσε σὲ μεγάλη δυστυχία, γιατὶ κανένας ἀπ' τοὺς ραγιάδες δὲν ἤθελε νὰ τὴ βοηθήσει καὶ γιατὶ ἄρχισαν ὅλοι νὰ τὴ λοξοκυττάζουν.

Ἡ χήρα τοῦ Κολοκοτρώνη πῆρε τότε τὶς δυὸ κόρες της καὶ τὰ τέσσερα ἀγόρια της, τὸν Χρῆστο, τὸν Νικόλα, τὸ Θοδωράκη καὶ τὸν Γιάννη, καὶ κατέφυγε στὸ χωριὸ Πιάνα, ποὺ βρισκόταν δυὸ ὧρες ἔξω ἀπὸ τὴν Τρίπολι.

Ἐκεῖ ἡ χήρα, γιὰ νὰ βγάλη τὸ ψωμὶ τῶν παιδιῶν της, ἀναγκαζόταν νὰ γνέθη καὶ νὰ κατασκευάζη ἀντρομίδες, ταγάρια καὶ χράμια.

Πολλὲς φορὲς τὴν ἔπιανα τὰ κλάμματα καί, φιλῶντας τὰ παιδιά της, τοὺς ἔλεγε :

— Πότε θὰ μεγαλώστε, καμάρια μου, γιὰ νὰ κόψτε μὲ τὸ σπαθὶ τοὺς Τούρκους ποὺ σκότωσαν τὸν πατέρα σας ;

— 'Εγώ, μάνα, τῆς ἀπάντησε μιὰ μέρα ὁ Χρῆστος, ἕξη χρόνων τότε, σὰν μεγαλώσω, θὰ σοῦ φέρω ἑφτὰ κεφάλια τούρκικα...

'Ο Χρῆστος αὐτός, ὁ ὁποῖος λόγῳ τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἀναστήματός του, ἐπωνομάστηκε Ναῆ Χρῆστος, σκοτώθηκε σὲ ἡλικία εἴκοσι χρόνων, μαζὶ μὲ τὸν ἀδελφό του Νικόλα στὴ θέσι 'Ανίνα τοῦ Ταϋγέτου, σὲ μιὰν ἐνέδρα ποὺ τοὺς ἔστησαν οἱ Τοῦρκοι.

— Μπράβο, Χρῆστο ! τοῦ εἶπε μὲ ἐνθουσιασμὸ ἡ λεοντόκαρδη χήρα, ὅταν ἄκουσε τὰ λόγια του.

Κι' ἀμέσως πρόσθεσε, ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν δευτερότοκο γιό της :

— Καὶ σύ, Γιάννη, τί θὰ μοῦ φέρης ;

— 'Εγώ, μάνα, ἀπάντησε αὐτός, θὰ σοῦ φέρω ἑκατὸ κεφάλια καὶ θ' ἀνάψουμε φωτιὰ νὰ τὰ κάψουμε καὶ νὰ πηδήσουμε ἀπὸ πάνω τους....

— 'Αμ' ἐσύ, Θοδωράκη, ποὺ εἶσαι καὶ μεγαλείτερος, ρώτησε ἡ περήφανη μητέρα τὸν τρίτο γιό της, ἐσὺ τί θὰ μοῦ φέρης ;

— 'Εγὼ δὲν βάνω στὸ ταγάρι μου κεφάλια τούρκικα, γιατὶ βρωμᾶνε, ἀπάντησε ὁ Θόδωρος. 'Εχω σκοπὸ νὰ διώξω ὁλότελα τοὺς Τούρκους ἀπ' τὸ Μωριά, καταπῶς ἔλεε κ' ὁ πατέρας μου....

Ἡ χήρα συγκινήθηκε ἀπ' τὴν ἀπάντησι τοῦ Θοδωράκη καί, παίρνοντας τὸν τέταρτο γιό της, μόλις πενταετῆ, στὰ γόνατά της, τὸν φίλησε καὶ τοῦ εἶπε :

— 'Εσύ, Νικόλα, εἶσαι κοιτάβι ἀκόμα καὶ δὲν μπορεῖς οὔτε ντουφέκι νὰ ρίξης...

— Πῶς, μάνα ! Δὲν μοῦδωκες τὴ Λαμπρὴ κ' ἔρριξα δυό ; ἀποκρίθηκε ὁ μικρὸς Κολοκοτρώνης.

Ἔτσι ἡ χήρα ἔμεινε πειὰ μὲ μόνο στήριγμά της τὸν Θοδωράκη καὶ ἀνέθεσε σ' αὐτὸν ὅλες τὶς ὑποθέσεις τοῦ σπιτιοῦ. Συχνὰ μάλιστα τὸν ἔστελνε στὸ δάσος μὲ τὸ μουλάρι γιὰ νὰ κόβη ξύλα καὶ νὰ τὰ πουλῆ στὴν Τρίπολι, γιὰ τὴ συντήρηση τῶν ζώων.

'Ο Θοδωράκης ἐκτελοῦσε μὲ προθυμία τὶς δουλειές του καὶ φρόντιζε πάρα πολὺ γιὰ τ' ἄλλα μέλη τῆς οἰκογενείας του. Εἶχε ἀρχίσει νὰ συνάπτη διάφορες σχέσεις, ἀλλ' ἀναγκάστηκε νὰ ζωθῆ δώδεκα ἐτῶν τὸ σπαθὶ τοῦ ἁρματωλοῦ ἐξ αἰτίας τοῦ ἀκολούθου περιστατικοῦ:

Μιὰ μέρα, ἐνῶ ἐτήγαινε, ὅπως πάντα, στὴν Τρίπολι, σέρνοντας τὸ μουλάρι του φορτωμένο μὲ ξύλα, κάποιος Τοῦρκος ζήτησε νὰ τοῦ ἀφαιρέση μὲ τὸ στανιὸ τὸ φορτίο καὶ τοῦ ἄρπαξε ἀτ' τὸ χέρι τὸ χαλινάρι τοῦ ζώου.

Τὸ παιδὶ ἀντιστάθηκε. Σήκωσε μάλιστα τὸ τσεκοῦρι ποὺ ἔκοβε τὰ ξύλα νὰ χτυτήση τὸν Τοῦρκο, ἀλλὰ στὸ μεταξὺ τοῦ ἐπετέθησαν οἱ παριστάμενοι Τοῦρκοι καὶ τοῦ τὸ πῆραν.

Τότε ὁ Τοῦρκος, ποὺ εἶχε γίνει ἀφορμὴ τῆς παραπάνω σκιμῆς, ζύγωσε τὸν Θοδωράκη ἀπὸ πίσω καὶ τοῦδωσε στὸ σβέρκο ἕνα δυνατὸ «γιακᾶ».

Τὸ παιδί, ἂν καὶ ἄοπλο, θέλησε νὰ ἐπιτεθῆ, ἀλλὰ οἱ Τοῦρκοι ἔβαλαν τὶς φωνές :

— Πιάστε τον ! Πιάστε τον !...

'Ο Θοδωράκης, βλέποντας τὴ δύσκολη θέσι του, πήδησε ἐπάνω στὴ ράχι τοῦ ζώου του καὶ κατώρθωσε νὰ τοὺς ξεφύγη. Μόλις ἔφτασε στὸ χωριό, φώναξε στὴ χήρα :

— Μάνα, μὲ χτύπησαν τὰ σκυλιά... Μοῦ πῆραν καὶ τὸ τσεκοῦρι.... Δός μου γρήγορα τὸ ντουφέκι τοῦ πατέρα μου... Θὰ φύγω, θὰ πάω νὰ τοὺς σκοτώσω....

— Εἶνε βαρύ, παιδί μου, τὸ ντουφέκι κ' ὁ πατέρας σου μοῦπε νὰ τὸ πάρης ὅταν μεγαλώσης, ἀποκρίθηκε ἡ μάνα του.

— Θὰ φύγω, σοῦ εἶπα !... φώναξε ὁ Θοδωράκης.

— Καὶ μένα, τὴ μανοῦλα σου, ποῦ θὰ μ' ἀφήσης ;

— Μὲ βάρεσαν, σοῦ λέω ! Δὲν ἀκοῦς ;

'Επειδὴ ὅμως ἡ μητέρα του ἐτέμενε νὰ τὸν κρατήση, ὁ Θοδωράκης ἔκλαψε κ' ἀποφάσισε νὰ καθήση.

"Υστερ' ἀπὸ μιὰ βδομάδα ὅμως πῆρε κρυφὰ ἀτ' τὴν ὀπλοθήκη τοῦ σπιτιοῦ του ἕνα μαχαῖρι καὶ πῆγε στὴν Τρίπολι. 'Εκεῖ παραφύλαξε ἕνα μῆνα περίπου καὶ μιὰ μέρα ποὺ βρῆκε εὐκαιρία ἐπετέθη κατὰ τοῦ Τούρκου ποὺ τὸν εἶχε χτυτήσει καὶ τὸν σκότωσε !

Κατόπιν ἔφυγε πρὶν προφτάσουν νὰ τὸν πιάσουν καὶ κατέφυγε ἀπὸ ὀχυρὸ χωριὸ 'Αλωνίσταινα, ἀτ' ὅπου καταγόταν ἡ μητέρα του, στὰ σύνορα τῆς Γορτυνίας.

Ἐκεῖ ἔμεινε κρυμμένος δυὸ ὁλόκληρα χρόνια σὲ συγγενικὰ σπίτια καὶ κατώρθωσε νὰ σχηματίση ἕνα σῶμα ἀπὸ εἰκοσιτέντε ἄνδρες, συγγενεῖς του καὶ ξένους, οἱ ὁποῖοι τὸν ἀνακήρυξαν ἀρχηγό τους.

'Ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης

'Εδῶ πρέπει ν' ἀναφέρουμε σχετικά, καὶ κάποιο χαρακτηριστικὸ ἀνέκδοτο τοῦ Θ. Κολοκοτρώνη.

'Ο πατέρας τοῦ Θοδωράκη εἶχε δανείσει σὲ κάποιον γείτονά του, στὸ 'Αρκουδόρεμμα, ἑξακόσια περίπου γρόσια. Τὰ γρόσια αὐτὰ τὰ ζήτησε πίσω ἡ χήρα, ὅταν, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ συζύγου της, ἔπεσε σὲ φτώχειες.

Γι' αὐτὸν τὸν σκοπὸ μάλισται ἔστελνε τὸ γιό της στὸ 'Αρκουδόρεμμα, ἀλλὰ κάθε φορὰ ποὺ πήγαινε ὁ Θοδωράκης καὶ γύρευε τὰ δανεικά, ὁ δύστροπος ὀφειλέτης τοῦ ἀπαντοῦσε :

— Παιδί μου, νὰ περάσης καμμιὰ καλὴ μέρα...

'Επειδὴ ὅμως ἡ χήρα κουράστηκε πειὰ νὰ τὰ γυρεύη καὶ ἐπειδὴ πεινοῦσε κ' αὐτὴ καὶ τὰ παιδιά της, ἔστελε γιὰ τελευταία φορὰ τὸ γιό της, μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ ρωτήση τὸν ὀφειλέτη ποιὰ θᾶταν αὐτὴ ἡ «καλὴ μέρα».

Τότε ὁ σκληρὸς ὀφειλέτης, ὁ ὁποῖος λεγόταν Στασινάκος, ἀπάντησε :

— Νὰ μὴν εἶνε Κυριακή, οὔτε Δευτέρα, οὔτε Τρίτη, οὔτε Τετάρτη, οὔτε Πέφτη, οὔτε Παρασκευή, οὔτε Σάββατο. Νἆναι καμμιὰ ἄλλη μέρα !...

'Ο Θόδωρος ξαναγύρισε καὶ ἀνεκοίνωσε τὴν κάτως γοιφδὴ γι' αὐτὸν ἀπάντησι στὴ μητέρα του, ἡ ὁποία κατάλαβε ὅτι τὰ λόγια τοῦ Στασινάκου ἐσήμαιναν πλήρη ἄρνησι τοῦ χρέους του κ' ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ κάνη τίποτε, ἄρχισε νὰ τὸν καταρᾶται.

Τὸ περιστατικὸ αὐτὸ προξένησε ζωηρὴ ἐντύπωσι στὸ Θοδωράκη, ὁ ὁποῖος τὸ φύλαξε σπὸ μυαλό του, μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ ξεπληρώση τὴν προσβολή.

Τὴν ἴδια λοιπὸν νύχτα ποὺ ἀνακηρύχτηκε ἀρχηγὸς τῶν κλεφτῶν, πῆγε στὸ 'Αρκουδόρεμμα καὶ ἀφοῦ πολιόρκησε μὲ τὰ παλληκάρια του τὸ σπίτι τοῦ ὀφειλέτη του, χτύπησε τὴν πόρτα.

— Ποιὸς εἶνε ; ρώτησε ἀπὸ μέσα, κάπως φοβισμένα, ὁ Στασινάκος.

— 'Εγὼ εἶμαι ! ἀπάντησε ὁ Θοδωράκης, ἀποφασιστικά. "Ανοιξέ μου νὰ μπῶ. Κράτησα τὸ λόγο μου κι' ἐπειδὴ δὲν ἔβρισκα καμμιὰ καλὴ μέρα, ἀποφάσισα νἄρθω νύχτα νὰ μὲ πληρώσης. "Ανοιξε, σοῦ λέω, μὲ τὸ καλό, γιὰ νὰ μὴ σοῦ σπάσω τὴν πόρτα....

'Ο ὀφειλέτης ἄνοιξε ἄφοβα τὴν πόρτα, ἀλλὰ βλέποντας τὸ σπίτι του πολιορκημένο ἀπὸ τὰ παλληκάρια, ἄλλαξε ὕφος κ' ἀπάντησε :

— Νὰ σὲ πληρώσω, Θοδωράκη μου ! Κι' ὅ,τι κ' ἂν μοῦ κάνεις μὲ τὸ χέρι σου, εἶνε καλὰ καμωμένο....

Καί, τρέχοντας μέσα, ἔφερε καὶ τοῦ μέτρησε τὰ ἑξακόσια γρόσια ποὺ χρωστοῦσε.

— Τώρα νὰ φέρης κ' ἄλλα ἑκατὸ γιὰ τὸν τόκο ! τὸν διέπαξε ὁ Κολοκοτρώνης.

'Ο Στασινάκος ὑπάκουσε καὶ τοῦ μέτρησε τὸ ποσὸν ποὺ τοῦ ζήτησε.

— Νὰ μοῦ φέρης κ' ἄλλα εἴκοσι γιὰ πανωτόκι ! πρόσθεσε αὐστηρὰ ὁ Θοδωράκης.

— "Ο,τι θέλεις ! ἀπάντησε ὁ ὀφειλέτης, κ' ἀφοῦ τοῦ κατέβαλε

ΑΠΟ ΤΑ ΞΕΝΑ ΦΥΛΛΑ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἔλεγαν πρὸ καιροῦ στὸ γνωστὸ Γάλλο συγγραφέα Ἀντρὲ Μωρουᾶ ὅτι κάποιος ἄλλος συγγραφεὺς καὶ φίλος του δὲν ἔκανε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ κατηγορῆ ὅπου κι' ἂν βρισκόταν, τὸ ἔργο του.

— Περίεργο! ἔκανε ὁ Μωρουᾶ. Περιφρονεῖ τὸ ἔργο μου τὴ στιγμὴ ποὺ ἐγὼ ἐκτιμῶ τὸ δικό του... Ποιὸς ξέρει ὅμως... Ἴσως ν' ἀπατώμεθα κ' οἱ δύο!...

* * *

Ὁ περίφημος Γάλλος συγγραφεὺς Μπαρμπαὶ ντ' Ὠρεβιλὶ ἦταν ἐκκεντρικὸς τόσο στὸ ντύσιμό του, ὅσο καὶ σὲ ὅλες του τὶς συνήθειες. Ὅταν ἔγραφε, π.χ., χρησιμοποιοῦσε τριῶν διαφορετικῶν χρωμάτων μελάνες.

Ἔτσι, ὅταν ἀφιέρωνε τὰ βιβλία του στοὺς φίλους του, ἔγραφε «πρὸς τὸν ἀγαπητό μου φίλο...» μὲ κόκκινη μελάνη, τὸ ὄνομα τοῦ φίλου του μὲ μπλὲ καὶ τὴν ὑπογραφή του μὲ πράσινο.

Χωρὶς ἄλλο θὰ μιμήθηκε τὸ παράδειγμά του καὶ ὁ περίφημος Γάλλος ποντοπόρος Ἀλαὶν—Ζερμπό, ὁ ὁποῖος τελευταῖα συντάσσοντας τὶς ἀφιερώσεις τῶν βιβλίων τῶν ταξειδιωτικῶν του ἐντυπώσεων, ἔγραφε τὸ ὄνομα τῶν φίλων του μὲ κόκκινη μελάνη, τὴν ὑπογραφή του μὲ πράσινη καὶ τοὺς τίτλους του μὲ κίτρινη!...

* * *

Ὁ πρὸ διετίας ἀποθανὼν περίφημος Γάλλος κριτικὸς Παῦλος Σοινταὶ περιφρονοῦσε τρομερὰ τὸν κινηματογράφο ὡς τέχνη.

Ἔτσι, ὅταν τὸν πληροφόρησαν γιὰ τὶς πρῶτες προόδους τοῦ ὁμιλοῦντος καὶ τοῦ πολυχρώμου κινηματογράφου, σήκωσε ἀδιάφορος τοὺς ὤμους του καὶ εἶπε:

— Ὁ κινηματογράφος θὰ κατορθώση ἴσως νὰ ἱκανοποιήση ὅλες τὶς αἰσθήσεις μας, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ... γοῦστο μας!...

* * *

Μιὰ μέρα ὁ Σκρίμπ, ὁ ὀνομαστὸς κωμωδιογράφος τοῦ περασμένου αἰῶνος, ἔλεγε στὸν Ἀλφρέδο ντὲ Μυσσέ, ὁ ὁποῖος ἐπίσης ἔγραφε κωμωδίες, ὑπέροχες ὅμως καὶ ἀριστουργηματικές:

— Κύριε ντὲ Μυσσέ, ἡ κωμωδίες σας εἶνε ἀληθινὰ ἀριστουργήματα. Ποιὸ εἶνε λοιπὸν τὸ μυστικό σας καὶ τὶς γράφετε τόσο ὡραῖες;

— Καὶ τὸ δικό σας; τὸν ρώτησε ὁ Μυσσέ.

— Ἐγώ, ὅταν τὶς γράφω, σκέφτομαι ὅτι πρέπει νὰ διασκεδάσω μ' αὐτὲς τὸ κοινόν...

— Κι' ἐγώ, τοῦ ἀπάντησε ὁ Μυσσέ, προσπαθῶ νὰ διασκεδάσω τὸν ἑαυτό μου...

* * *

Ὅταν μάθει κανεὶς τὰ ποσὰ ποὺ κέρδιζαν κατὰ τὸν περασμένο αἰῶνα οἱ μεγάλοι συγγραφεῖς καὶ ζωγράφοι, θὰ ἰδῆ ὅτι, παρ' ὅλους τοὺς θρήνους των, κέρδιζαν ἀσυγκρίτως περισσότερα ἀπὸ τοὺς σημερινούς.

Ἔτσι ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ κέρδισε ἀπὸ τοὺς «Ἀθλίους» του 300.000 φράγκα τῆς ἐποχῆς του, ποσὸν ποὺ ἀναλογεῖ μὲ 15.000.000 σημερινῶν ἑλληνικῶν δραχμῶν.

Ἐπίσης τεράστια ποσὰ κέρδιζε κι' ὁ Εὐγένιος Σύης. Ἔτσι ἡ «Ἐφημερὶς τῶν Συζητήσεων», στὴν ὁποία πρωτοδημοσιεύθηκαν τὰ «Μυστήρια τῶν Παρισίων» τοῦ τὰ πλήρωσε ἀντὶ 200.000 φράγκων καὶ ἄλλα τόσα τοῦ ἔδωσε ὁ «Τύπος» γιὰ τὸν «Περιπλανώμενο Ἰουδαῖο».

Τι ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΙΟ

(Ἀπὸ τὰ τελευταῖα κινηματογραφικὰ περιοδικά)

Τελευταῖα κάποιος ἀδιάκριτος ρώτησε τὴν περίφημη γόησσα τοῦ κινηματογράφου Γκλόρια Σβάνσον πόσων ἐτῶν εἶνε.

Ἡ ὡραία καλλιτέχνις, χωρὶς νὰ τὰ χάση καθόλου, τοῦ ἀπάντησε:

— Ὅταν παντρεύτηκα τὸν πρῶτο μου σύζυγο—καὶ ὄχι τὸν τρίτο ποὺ ἔχω τώρα—αὐτὸς ἦταν τριανταδύο χρόνων, ἐνῶ ἐγὼ εἶχα τὰ μισὰ χρόνια του. Σήμερα ὁ τρίτος μου σύζυγος εἶνε πενῆντα χρόνων... Ἄρα ἐγὼ ἔχω τὰ μισά, εἶμαι δηλαδὴ μόλις 25 χρόνων!...

Αὐτὸ θὰ πῆ λογική...

* * *

Ὑπάρχουν περισσότερα ἀπὸ πεντακόσια ἰνστιτοῦτα καλλονῆς στὸ Χόλλυγουντ, στὰ ὁποῖα ἡ διάφορες πρωταγωνίστριες πληρώνουν ἐτησίως ἀπὸ 500 ὡς 5000 δολλάρια, ἐξασφαλίζοντας ἔτσι τὴν καλλονή τους. Ἐκτὸς ὅμως αὐτοῦ, ὁσάκις θέλουν ν' ἀδυνατίσουν ἢ νὰ παχύνουν καταφεύγουν στὰ ἐν λόγῳ ἰνστιτοῦτα καλλονῆς, γιὰ νὰ ὑποβληθοῦν στὴ σχετικὴ θεραπεία.

□ □ □ ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ □ □ □

Μὰ ἡ θεραπεῖες αὐτὲς δὲν ἔχουν πάντοτε εὐχάριστα ἀποτελέσματα.

Ἔτσι, ἡ Μαίρη Φίλμπιν, ἕνας ἀστὴρ πρώτου μεγέθους, ἔχει ἀποσυρθεῖ ἀρκετὸ καιρὸ τώρα ἀπ' τὴν ἐργασία της πρὸς μεγάλη ἔκπληξι τῶν θαυμαστῶν της, οἱ ὁποῖοι τὴν λατρεύουν ὄχι μόνο γιὰ τὴν ὡμορφιά της, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν τέχνη της.

Ἐπὶ πολλοὺς μῆνες, ἡ αἰτία τῆς ἀπομακρύνσεώς της ἔμεινε κρυφή. Μὰ τελευταῖα ἔγινε γνωστὸν ὅτι ἡ Φίλμπιν εἶνε ἄρρωστη καὶ νοσηλεύεται σ' ἕνα νοσοκομεῖο τῆς Καλλιφορνίας.

Πῶς ἀρρώστησε ὅμως; Ἐδῶ εἶνε τὸ ζήτημα. Ἁπλούστατα εἶχε πάει σ' ἕνα ἰνστιτοῦτο καλλονῆς, ὅπου καὶ ὑπεβλήθη σὲ εἰδικὴ θεραπεία γιὰ ν' ἀδυνατίση. Μὰ ἡ θεραπεία αὐτὴ εἶχε ἀντίχτυπο καὶ στὴν ὑγεία της, ἡ ὁποία ὑπέστη σοβαρὸ κλονισμὸ κι' ἔτσι ἡ ὡραία πρωταγωνίστρια ἔπεσε στὸ κρεββάτι.

Στὸ ἴδιο νοσοκομεῖο νοσηλεύεται καὶ μιὰ ἄλλη ὀνομαστὴ πρωταγωνίστρια, ἡ Λέλα Λῆ, θῦμα κι' αὐτὴ τῆς θεραπείας ποὺ ἔκανε γιὰ νὰδυνατίση!...

* * *

Σ' ἕνα κινηματογραφικὸ περιοδικὸ τοῦ Χόλλυγουντ, ἡ γνωστὴ πρωταγωνίστρια τῆς ὀθόνης Ἔμμα Λὶν δίνει τὶς ἀκόλουθες συμβουλὲς σὲ ὅσες γυναῖκες θέλουν ν' ἀναδειχθοῦν κινηματογραφικοὶ ἀστέρες:

«Ἐν πρώτοις, λέει, πρέπει νὰ μάθετε νὰ ὁδηγῆτε αὐτοκίνητο, νὰ κολυμπᾶτε, νὰ καβαλλᾶτε ἄγρια ἄλογα.

Ἔπειτα—ἀφοῦ ἄλλωστε τίποτε δὲν σᾶς ἐμποδίζει νὰ τὸ κάνετε αὐτὸ—νὰ λέτε ὅτι ἔχετε βασιλικὸ αἷμα στὶς φλέβες σας, ὅτι ἡ μητέρα σας ἦταν κόρη τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας τῆς Κολομβίας κι' ὁ πατέρας σας πρεσβευτὴς στὸ Μπουένος Ἄϋρες...

Ἅμα τὰ κάνετε αὐτά, θὰ βρεθῆ σίγουρα μιὰ ἐφημερίδα ἡ ὁποία θὰ γράψη ὅτι ἔχετε μαλλιὰ ὁλομέταξα, μάτια πιὸ μαῦρα ἀπ' τὴν κόλασι, χαμόγελο ἀγγέλου, φωνὴ σειρῆνος, κλπ.

Ἅμα γίνει κι' αὐτό, ἔ, τότε πειὰ ἐξασφαλίσατε τὴ δόξα».

* * *

Ὁ Ραμὸν Νοβάρρο, ὁ γόης πρωταγωνιστὴς τοῦ «Μπὲν—Χοὺρ» τῶν «Νέων Ἰκάρων» καὶ τόσων ἄλλων κινηματογραφικῶν ἀριστουργημάτων, ἀπόκτησε τὸν τελευταῖο καιρὸ διπλὴ γοητεία, χάρις σὲ μιὰ ἀμυδρὴ σκιὰ μουστακιοῦ ποὺ ἄφησε στὸ ἐπάνω χεῖλος του.

Ὅπως βεβαιώνουν ὅσοι τὸν εἶδαν, χάρις στὸ μουστάκι του ἔγινε ἀκόμα πιὸ ὡραῖος καὶ πιὸ συμπαθὴς ἀπὸ πρίν.

Ἔτσι, μὲ τὸ μουστάκι του ποὺ μοιάζει λίγο μὲ τοῦ Τζὼν Τζιλμπέρτ, πρωταγωνίστησε τελευταῖα μαζὺ μὲ τὴ Ζανέττα Μὰκ Ντόναλντ καὶ τὴν Ἀνίτα Παίητζ σὲ μιὰ νέα ταινία μὲ τὸν τίτλο «Νταίμπρυκο», ἡ ὁποία θὰ παιχθῆ τὸν χειμῶνα...

Ἂς κάνουν λοιπὸν λίγη ὑπομονὴ οἱ θαυμασταί του κι' ἡ θαυμάστριές του—προπάντων αὐτὲς—γιὰ νὰ δοῦν τὸν ἀγαπημένο τους Ραμὸν μὲ μουστάκι...

ΜΙΑ ΙΕΡΟΤΕΛΕΣΤΙΑ: Ὁ Ραμὸν Νοβάρρο στὸ κουρεῖο.

καὶ τὸ «παντωτάκι» τὸν ρώτησε ἂν θέλει τίποτε ἄλλο.

— Ὄχι, εἶπε ὁ ἀρματωλός. Τώρα εἶνε ἡ δική μου ἀράδα νὰ σ' εὐχαριστήσω. Θέλω νὰ σοῦ πληρώσω κι' ἐγὼ τὸν τόκο καὶ τὸ παντωτάκι. Γιατί, βρὲ θεομπαίχτη, δὲν συλλογίστηκες τὴ φτώχεια μας καὶ τὴν κακομοιριά μας, ἐνῶ ἤσουν φίλος τοῦ πατέρα μου κι' ἔπρεπε νὰ μᾶς βοηθήσης, ἀκόμα κι' ἂν δὲν μᾶς χρωστοῦσες;

Καὶ ἁρπάζοντας ἀπὸ τὸ τζάκι ἕνα δαυλὶ ἄρχισε νὰ τὸν ξυλοφορτώνη λέγοντας:

— Πάρε καὶ τὸ χρέος, πάρε καὶ τὸν τόκο, πάρε καὶ τ' ἀπαντωτάκι, γιὰ νὰ μάθης ἀπὸ δῶ καὶ πέρα νὰ μὴν ἀδικῆς τὶς χῆρες καὶ τὰ ὀρφανά...

— Ἔχεις δίκηο, παιδί μου, τοῦ ἀπάντησε ὁ Στασινᾶκος μὲ δάκρυα στὰ μάτια. Ὅ,τι κι' ἂν μοῦκανες, ἐγὼ φταίω καὶ κανένας ἄλλος. Μάθε πὼς ἀπὸ σήμερα ἐγὼ καὶ τὸ σπίτι μου εἴμαστε ὅλοι δικοί σου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια